Duizend tinten Glass

Danae Dörken & Pascal Schumacher

Programma

Zo 04.10

11:00

Kraakhuis

PROGRAMMA

Philip Glass
Religion [9']

Pascal Schumacher
The Sculptor R.S. [3']

Philip Glass
Etude 12 [8']

Pascal Schumacher
The Poet A.G. [4']

Philip Glass
Japura River [5']

Pauze

Philip Glass
Metamorphosis Four [8']

Pascal Schumacher
The Choreographer L.C. [2']

Philip Glass
Opening Rework [8']

Pascal Schumacher
The Director B.W. [2']

Philip Glass
Truman Sleeps [3']

Pascal Schumacher
Glass Mosaïque [5']

UITVOERDERS

Pascal Schumacher
vibrafoon

Danae Dörken
piano

Scan met je smartphone voor
bio's en achtergrondinfo

De muziek beweegt

Een bijdrage van Pascal Schumacher

Ik weet niet meer wanneer ik Philip Glass' muziek voor het eerst hoorde. Wellicht veel eerder dan ik me kan herinneren. Zijn muziek zit zo verweven in film- en theatersoundtracks dat hij wel aanwezig moet geweest zijn. Ik dook pas in zijn muziek toen ik al student was. Ik kreeg van mijn oom het album 'Glassworks' cadeau en was meteen gefascineerd. Toen ik in 2008 'Einstein on the Beach' zag in Antwerpen, viel alles op zijn plaats. Ik begreep toen dat Glass veel meer was dan wat ik tot dan van hem kende. Hij heeft een heel eigen, unieke muzikale taal. Je herkent hem onmiddellijk. Door bepaalde harmonische bewegingenen, manieren waarop hij patronen opbouwt en laat verschuiven. Het is geen ingewikkelde muziek, maar ze heeft een enorme precisie en een heel sterk karakter. Als percussionist voel ik uiteraard een natuurlijke verwantschap met zijn muziek. Ritme speelt er een belangrijke rol in, en de herhaling van kleine patronen kan een bijna fysieke ervaring worden. Misschien is dat ook de reden waarom zoveel percussionisten zich aangetrokken voelen tot Glass. De muziek beweegt, ze ademt. Ze heeft iets motorisch, maar tegelijkertijd ook heel meditatiefs.

De vibrafoon is mijn instrument, en juist daarom ben ik me gaan afvragen waarom Glass er eigenlijk zo weinig voor heeft geschreven. Ergens is dat vreemd, want zijn muziek voelt heel natuurlijk op dat instrument. Vanuit die gedachte ben ik beginnen werken aan 'Glass One' en 'Glass Two'. Ik wou onderzoeken wat er gebeurt wanneer ik Glass' muziek door mijn eigen instrument en mijn eigen muzikale achtergrond draai. Een arrangement maken is voor mij ook een manier van luisteren: je moet goed begrijpen hoe een stuk in elkaar zit voor je het kunt vertalen naar een ander instrument. Hoe meer ik met zijn muziek bezig ben, hoe dieper ik het ontdek.

Vandaag brengen we ook vier stukken van mijzelf, die ik schreef als eerbetoon aan belangrijke mensen uit Glass' leven: beeldhouwer Richard Serra, dichter Allen Ginsberg, choreograaf Lucinda Childs en regisseur Robert Wilson. Ik wilde het universum rond Glass zichtbaar maken. Zijn verhaal gaat voor mij niet alleen over zijn eigen muziek, maar ook over de kunstenaars waarmee hij samenwerkte en die hem gevormd hebben. Hun ideeën, disciplines en persoonlijkheden maken deel uit van het verhaal. Voor het op komst zijnde 'Glass Three 'ben ik nog verder teruggegaan, naar drie van zijn belangrijkste mentoren: Nadia Boulanger, Darius Milhaud en Ravi Shankar. Terwijl ik hun rol bestudeerde, begon ik Glass opnieuw te bekijken. Dat is misschien wel het mooiste aan deze hele onderneming: hoe meer je probeert te begrijpen waar zijn muziek vandaan komt, hoe groter de wereld eromheen wordt.

Vroeger zeiden men mij wel dat mijn composities een sterke 'Glass-vibe' hadden. Dat vond ik toen wel interessant, maar ik kon het zelf niet altijd plaatsen. Nu begrijp ik het beter. Ik heb de afgelopen jaren zoveel tijd met hem doorgebracht dat hij onvermijdelijk deel van mijn eigen muzikale denken is geworden. Zelfs een klein detail als zijn fascinatie voor het getal drie is me gaan bezighouden. Ik werkte zelf lange tijd vooral met twee, vier of acht: herhalen, verdubbelen, structureren. Bij Glass keert drie voortdurend terug, zowel in kleine muzikale figuren als in grotere vormen. Het lijkt een klein verschil, maar het kan een heel andere spanning creëren. Ik heb dat inmiddels zelf ook uitgeprobeerd en soms denk ik: ja, dit werkt echt.

Ik heb Philip Glass nooit persoonlijk ontmoet. Misschien komt dat ooit. Voorlopig vind ik het eigenlijk mooi om op mijn eigen manier door zijn muziek heen te reizen. Misschien is dat zelfs een voordeel: ik kan blijven luisteren, zoeken en interpreteren zonder dat er een ontmoeting tussen zit. Sommige muziek laat je na een tijdje weer los. Andere muziek gaat ergens in je zitten. Glass' muziek behoort voor mij steeds meer tot die tweede categorie.

Za 28.11

19:00

Concertzaal

SCHEMER

Aguas da Amazonia

The DOMNIQ Group

Ken je Dominique Vleeshouwers al, winnaar van de Nederlandse Muziekprijs en bouwer van de *slapaphone*? Voor deze voorstelling sloeg hij de handen in elkaar met Philip Glass voor een nieuwe versie van 'Aguas da Amazonia'. Het origineel uit 1999 is nu een klankpanorama waarin percussie, elektronica en traditionele instrumenten uit verschillende culturen elkaar vinden: een origineel eerbewijs aan de mythische minimalist die dit jaar 90 wordt. Drie percussionisten, een fluitist en een snarenspecialist omringen het werk met eigen werk.

deBijloke
MUZIEKCENTRUM

Zet het geluid van je mobiele telefoon uit.

Opnames maken in de zaal is niet toegelaten.

Tickets & info

debijloke.be

09 323 61 00

Bijlokekaai 7
9000 Gent

Openingsuren vestiaire & café

Tijdens de pauze, en voor en na het concert ben je welkom in het Café

De bewaakte vestiaire sluit een half uur na het concert.

KLARA · MAENE · DELEN PRIVATE BANK · nationale loterij · Vlaanderen verbeelding werkt · gent: